

ΘΥΣΙΑ

ΤΟΥ Γ. ΒΟΓΙΑΝΤΖΑΚΗ

Τὸ μυτερό σου τὸ σκουφί,
Μίδ' ἀπ' τὴν ἄτριψη κορφὴ
πέτα κάτω
καὶ φέρε ἀπ' τὸ χλωρὸ τ' ἀχούρι
τὸ διχρονίτικο γαῖδονόι
τὸ βαρβάτο.

Ποὺ λάμπ' ἡ πέτσαι του γναλί¹
καὶ κανεὶς δὲν τὸ καβαλλεῖ
καὶ τὴ νιότη
τὴν ἀπεργάει στὰ πισινά του
ὅλορθο, κ' εἶναι τ' ἀχαμνά του
ὅλο ἀξιότη.

Φέρ' το στὴ μέση τᾶλωνιοῦ
καὶ στὸ οἰζὸ τοῦ πλατανιοῦ
οἴχ' το χάμουν²
εἴν' ἡ σειρά του νὰ δοξάσῃ
τοὺς γόνιμους θεούς, νὰ πιάσ' ἡ
προσφορά μου.

Πόψε παντρεύομαι· γι' αὐτὸ³
σοῦ ἀξίζει τέτοιο ἔνα σφακτό⁴
κοτσονᾶτο,
ἐσένα, Πρίαπε ἀσκημομούρη,
ποὺσαι καὶ σὺ σὰν τὸ γαῖδονόι
τὸ βαρβάτο.

Κ. ΒΑΡΝΑΛΗΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Διαλαλητάδες στρίγγοι διαλαλοῦν:
•Τῆς Μάγισσας ἡ κόρη τὸ ἀποφάσισε
«τὸν ἔρωτά της πῶς θὰ δώσει
•σ' ὅπιον τὸ ἀνθρωπομῆλητο πουλὶ⁵
•θὰ πάει καὶ θὰ σκοτώσει.

Ο νιὸς κι ὁραῖος ὁ κυνηγὸς σὰν τ' ἀκουσεν,—
«ἐγώ τὸ ἀνθρωπομίλητο πουλὶ¹
θενὰ σκοτώσω γιὰ τὸν ἔφωτά της!»
Ἄρματωμένος ξεκινᾷ καὶ πάει
Τὸν ἐγκρεμνῶν διαβάτης.

Σβαρνίζει τὰ βουνὰ τὰ ξωτικὰ
καὶ τ' ἄγρια καταράχια
καὶ σταματάει σὲ μαῦρο χαραμέρι
στὸ στοιχιωμένο δάσος καὶ πικρὸ
στήνει καρτέρι.

Πάνω σὲ πέτρα βρύσης δροσανύβρυτης
ἔνα πουλὶ συλλογισμένο στέκει.
«Ρίξε κελαϊδισμό, τι' ἀλλιῶς θὰ σὲ σκοτώσω!
«ἄν εἴσαι ἀνθρωπομίλητο, στῆς Μάγισσας
«τὴν κόρη νὰ σὲ δώσω.»

Καὶ τὸ πουλὶ μ' ἀνθρώπινη μιλιά:
«Νιὸς εἶσαι, κυνηγέ μου, κι ὅμορφος πολύ·
«ἄπ' τὸ θανατεόδο τὸ δάσος ἔβγα.
«Στοὺς τέσσερις ἀνέμους σκόρπα τὴν ἀγάπη σου
«καὶ τὸ γραφτό σου φεύγα!»

Ἀγέρι σὰ σπαθὶ τὰ δεντροκλάδια σκίζει
καὶ παταγὴ μουγγὰ ζώνει τὸ δάσος.
«Κράτα, πουλί, τὴν δρμηνιά σου κι ἑτοιμάσου
«τὸ βόλι νὰ δεχτεῖς ἀβόργιστα
«στὰ χρυσοφτέρουγά σου.»

Ρίχνει τὴ μιά, ρίχνει τὶς δυό, ρίχνει τὶς τρεῖς...
χά, χά, τὰ γέλια πέφρουν παγερά,
χά, χά, καὶ μιὰ βολὰν ἀκόμα,
ὅραῖος καὶ νιὸς ὁ κυνηγός, νεκρὸς
σωριᾶζεται στὸ χῶμα.

Πάνω στὴν πέτρα τῆς δρόσοβρυσης
τραγοῦδι ἀνθρωπολάλο τὸ πουλὶ ἀρχινάει:
«Ἐγὼ εἶμαι, λέει, τῆς Μάγισσας ἡ Κόρη
«ποὺ σέρνω πεθαμένους ἀγαπητικοὺς,
«λεβέντες δίγως ζόρι.»